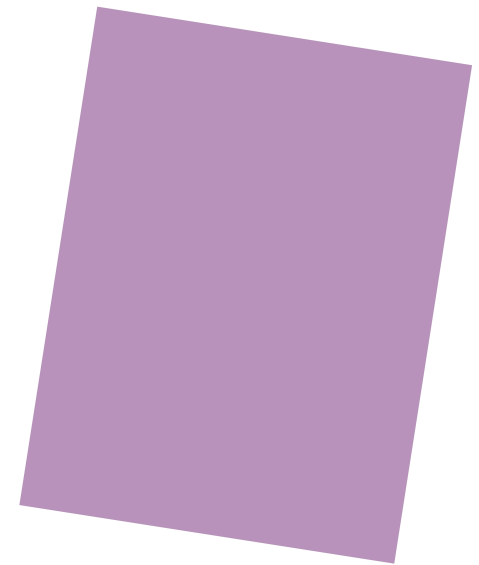

Ozvěny cesty

Veronika Hoppová

Plzeň 2022

Znovu a znovu se snažím napsat text, napasovat jej na toto několikaměsíční snažení. Text jako čepice proti zimě, kterou obléknu a dovrším tak proces hledání. Jenže mám těžkopádná slova, prsty pomalu cvakají do klávesnice. Snažím se zorientovat v cizím lese, kterým jsem zkoušela projít, až jsem vyšlapala tenkou cestičku vedoucí na známější místo.

Chtěla jsem si zkusit něco nového. Počáteční výbuch svobody ztěžkl svou cizostí. Stejně by to lépe dokázaly popsat straky ze stromu před oknem, které pilně stavěly nové hnízdo nad své staré, které vloni předčasně opustily. Měly totiž pohled zvenku, který já postrádám, dostatečný odstup a taky něco jiného na práci. Uklovaly sojku, což jsem zase já sledovala s dostatečným odstupem a idylický zpěv ptáků se mi potom na nějakou dobu proměnil v řev vymezující teritorium.

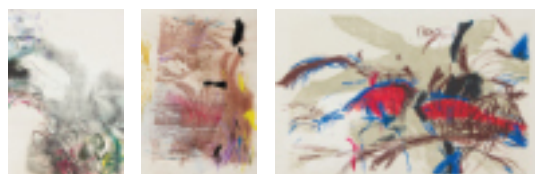
Někdy v té době kdy sojka doklepala křídélky a rozprostřela svoje tělo na asfaltu na dvorku do podoby chladnoucího andělíčka, namočila jsem první papír a kreslila na něj první rozpíjející se fialovou čáru.

9

říjen 2021 – listopad 2021

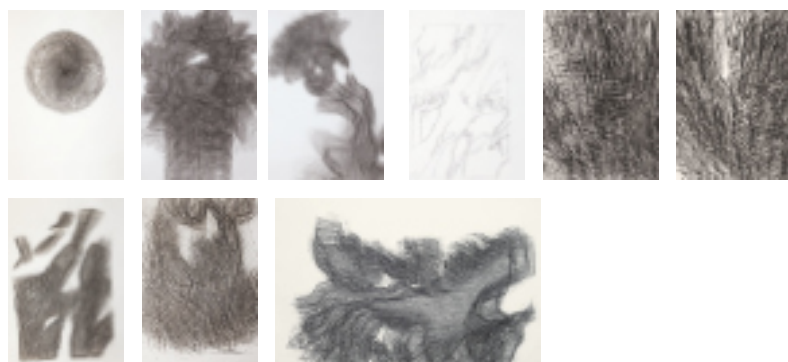
mokrá kresba

25

prosinec 2021 – leden 2022

frotáž, dřevořez a mokrá kresba

35

březen 2022 – duben 2022

opakovaná frotáž

říjen 2021 – listopad 2021

mokrý kresba

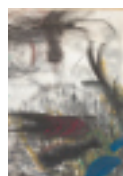

Mantra. Vezmi barvu, nepřemýšlej. Zkus vnímat tělo a svoje pocity. Nehodnoť je, nekontroluj.

Hodiny a hodiny opakujících se pohybů na podložce sto osmdesát krát šedesát centimetrů. Mantra pohybu. Mantra zpívaná do ticha pokoje, nesměle, aby to sousedi neslyšeli. Ale proč?

Sousedka ze shora od nového roku pravidelně cvičí na flétničku, má na to čas mezi jedenáctou a dvanáctou večer, a vedle bydlí rodina s dětmi, které podle řevu slaví vyklubání sto dvacátého mléčného zoubku. Můžu se přece přidat k hluku sdílené písni světa. Ruce toho vědí mnohem víc než hlava, která věčně pochybuje.

Barevné chyty lezecké stěny. Slast, když ruka nahmatá oporu. Bříška prstů časem ztvrdnou, zhrubnou. Chyty velké sotva na špičky prstů. Chyty, které je třeba obejmout dlaní. Ty oblé tvary mají něco do sebe. Rydlo taky tak pěkně padne do ruky.

Na chvíli jsem jen já a stěna a potřeba vyšplhat až nahoru, abych se pak mohla vrhnout do prázdna zpátky. Nezapomněla jsem se jistit? Udrží mě lano?

Pak brnící ztěžklé ruce, oddechování a úleva, jsem nahoře. Padám, letím prostorem. Vždycky mě někdo jistí.

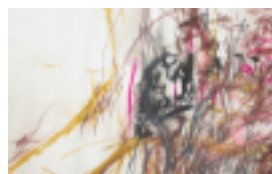
Svištím po svahu a vzduch je studený a čirý, skoro lahodný. Harmonie pohybu, houpání kolébající ke štěstí pod sluncem, které rýsuje hory do ostrých křivek.

Náhle jsem si sebou až moc jistá a zrychluji. Přece to mám pod kontrolou. Ještě rychleji, strmý kopec utíká pod nohami jako podtrhnutý koberec. Letím prostorem. Padám.

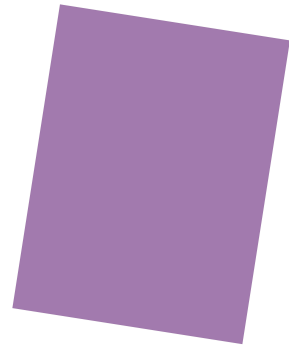

prosinec 2021 – leden 2022

frotáž, dřevořez a mokrá kresba

Narážím tvrdě proti bílé studené a tvrdé stěně, bezvládně po ní kloužu. Jako loutka násilím utržená od vodících provázků, moje noha je najednou cizí, neovladatelná. Bílý sníh se barví do šeda a žluta, když se pokouším vstát.

Zastav.

Sedm minut ticha občerstvuje víc než divoké běhání po pokoji v nepořádku, barvě, vodě. Sypající se pastel skřípe, špičky prstů jsou jako odřené a vyprahlé, suchá tvrdá kůže na povrchu. Panák whisky vytáčí vypětí ve spirálách v kolotoči zvyšující se úzkosti bez uvolnění. Mírím do pasti.

Zastav, nebo tě zastaví ta bílá stěna, do které narazíš.

březen 2022 – duben 2022

opakovaná frotáž

38

40

Všechno to jsou jenom ozvěny cesty, kterou ještě nevyasfaltovali. Její trajektorie je načrtnutá v hlíně, ale statik ještě neprověřil základy. Až budou pokračovat v asfaltování, možná jim bude povrch praskat a ty praskliny vytvoří na hladině sotva zaschlé černé hmoty pavučinu.

Když se odhodlám a zvýším hlas – v pokoji, v lezecké hale, na horách – zakřičím a upozorním tak na sebe, zvuk vyřčených slov se mi vrátí ozvěnou, bude slábnout a slábnout v mých uších, až ztichne docela jako bych byla mlčela.

Ozvěny cesty

Reprodukovala, texty napsala
a graficky upravila Veronika Hoppová
pod vedením prof. akad. mal. Mikoláše Axmanna
jako součást diplomové práce
na FDULS ZČU v Plzni v roce 2022.

[https://drive.google.com/drive/folders/
1IP7yKTGXyhbpmI-sTRuKKQCi7nrefXdB?usp=sharing](https://drive.google.com/drive/folders/1IP7yKTGXyhbpmI-sTRuKKQCi7nrefXdB?usp=sharing)

